

La inspiració Adormida

~ RETORN ALS COLORS OBLIDATS ~

Capítol 1

GRIS

Després de molts anys de profunda foscor, de crisis reals i inventades, de desafeccions emocionals i terrenals, semblava que els colors havien tornat a pintar la realitat social. De mica en mica les persones havien anat recuperant la il·lusió perduda i emprenent nous projectes que les mantenien esperançades. El que pocs sabien és que part d'aquesta victòria la devien a la petita Carmesina, i dic petita perquè, tot i que ja no era cap criatura, seguia conservant aquell rostre infantil que tant l'havia identificat.

Que diferent era ara passejar per la seva ciutat! Des de que la Carmesina havia començat a empaperar-la amb dibuixos de colors, s'havia anat encomanant una onada d'optimisme i vitalitat com si es tractés d'un virus alegre. Així, els humans s'havien anat regalant els uns als altres l'oportunitat de tornar a gaudir del guaix per acolorir presents, dels pinzells per perfilar somnis i futurs, dels pastels per esvaïr tristeses i temors.

Finalment, la Carmesina havia gaudit de matins ataronjats i de tardes violàcies, d'albades roses i nits vermelles com mai no hauria imaginat. No hi havia dubte, el món esclatava en colors, però faltaven encara, certament, els matisos. No tot estava fet. Una cosa era pintar el món amb una lleugera capa de color que n'ocultés les imperfeccions, i una altra ben diferent era buscar les veritables tonalitats, i això els personatges de conte ho sabien.

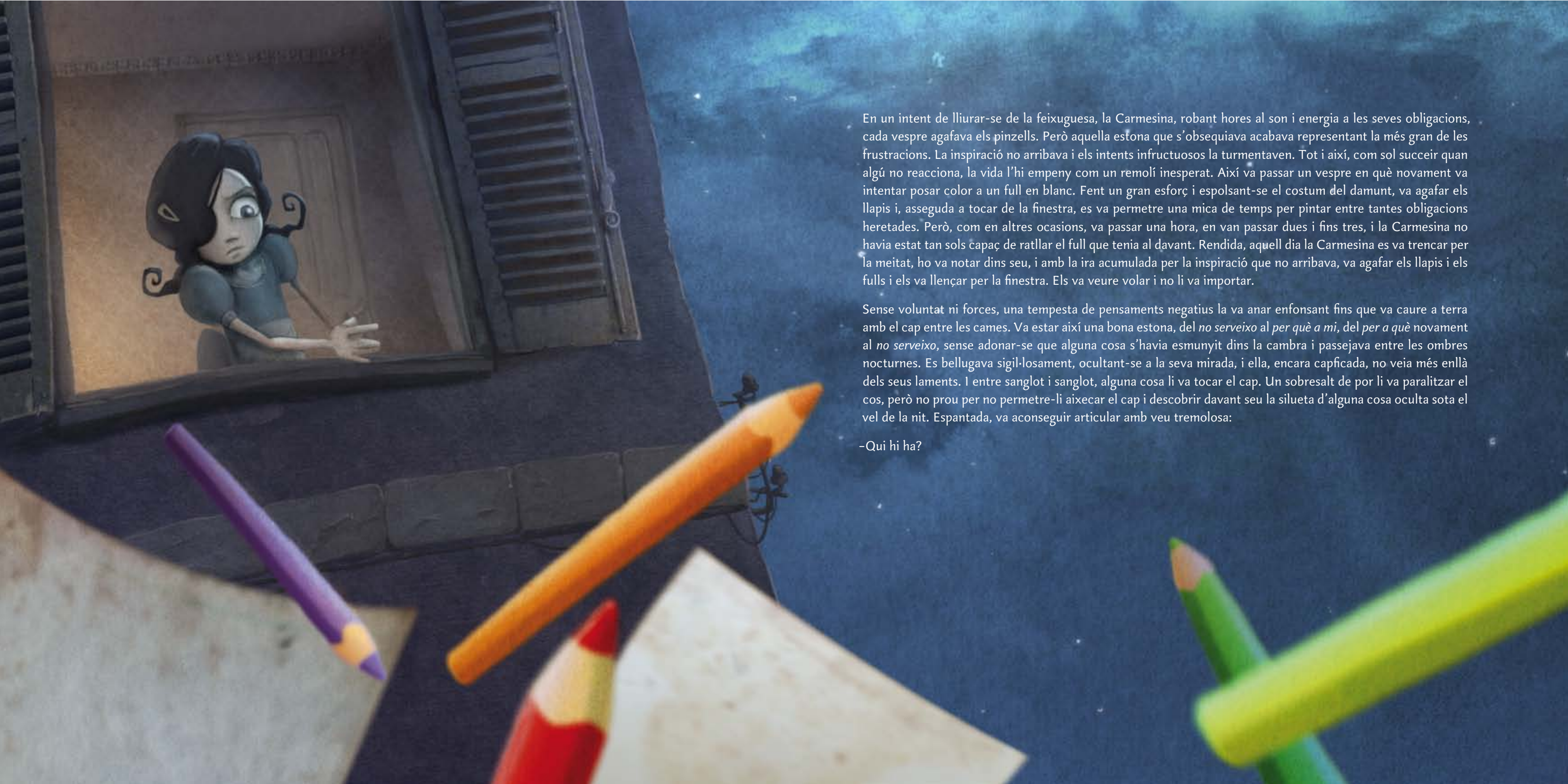
Per això, paral·lelament, en el món de la imaginació, els protagonistes dels contes es mantenien en una benaurança continguda, atents, perquè, tal com alguns intuïen, allò podia ser una treva. Dubtaven que els colors que envaïen el món fossin autèntics i apostaven més aviat que eren una invenció perquè les persones es distraguessin caient en la trampa de la convenció i anul·lessin el seu esperit de rebel·lió. Sabien que conservar l'equilibri entre la raó dels humans i la imaginació dels contes suposava una empresa difícil de dur a terme. Així doncs, els personatges es mantenien expectants.

Des de que el món semblava lluir novament uns colors aparents, la Carmesina havia continuat dibuixant, pintant, creant i imaginant fins a caure rendida al terra de la seva habitació. Amb tot, a mesura que complia dies i anys, el temps semblava constrènyer-la amb obligacions adultes i comparacions absurdes, on quedaven oblidats els seus llapis infantils. I així, de mica en mica i gairebé sense adonar-se'n, una sensació de feixuguesa s'havia anat apoderant dels seus pinzells, i com a conseqüència, al seu quadern havien començat a escassejar els dibuixos. La seva habitació, el seu refugi en altres èpoques, amb les parets cobertes d'esbossos i projectes, semblava haver perdut personalitat. El més curiós és que al mateix temps alguna cosa dins la seva ànima s'anava enfosquint, tornant-se d'un gris marengo enterbolit. Així i tot, la Carmesina era incapaç d'adonar-se'n i l'únic que veia era que cada vegada que es mirava al mirall li semblava que anava empal·lidint, descolorint-se, convertint-se gairebé en paper vegetal. Fins i tot el seu únic ull havia perdut la resplendor de temps enrere.

La inèrcia dels dies sense sentit s'acumulava en el seu calendari personal. Amb hores de bagatge acadèmic, es va instaurar en el fer per fer, en allò socialment convenient, i ocupava el temps i l'energia en números i càlculs que no li agradaven. La curiositat innata que tenia de petita es va perdre entre sumes i multiplicacions, en tasques avorrides, però no es queixava ni en parlava, perquè potser algú li havia dit que no servia de res i que no era ben vist.

Fou així com la Carmesina va deixar de passejar per la ciutat, de sorprendre's amb la vivor dels colors. Va abandonar el plaer i el gaudi dels llapis i el quadern i, gairebé sense adonar-se'n, va acabar per sucumbir a una rutina fosca, massa fosca.

En un intent de lliurar-se de la feixuguesa, la Carmesina, robant hores al son i energia a les seves obligacions, cada vespre agafava els pinzells. Però aquella estona que s'obsequiava acabava representant la més gran de les frustracions. La inspiració no arribava i els intents infructuosos la turmentaven. Tot i així, com sol succeir quan algú no reacciona, la vida l'hi empeny com un remolí inesperat. Així va passar un vespre en què novament va intentar posar color a un full en blanc. Fent un gran esforç i espolsant-se el costum del damunt, va agafar els llapis i, asseguda a tocar de la finestra, es va permetre una mica de temps per pintar entre tantes obligacions heretades. Però, com en altres ocasions, va passar una hora, en van passar dues i fins tres, i la Carmesina no havia estat tan sols capaç de ratllar el full que tenia al davant. Rendida, aquell dia la Carmesina es va trencar per la meitat, ho va notar dins seu, i amb la ira acumulada per la inspiració que no arribava, va agafar els llapis i els fulls i els va llençar per la finestra. Els va veure volar i no li va importar.

Sense voluntat ni forces, una tempesta de pensaments negatius la va anar enfonsant fins que va caure a terra amb el cap entre les cames. Va estar així una bona estona, del *no serveixo* al *per què a mi*, del *per a què* novament al *no serveixo*, sense adonar-se que alguna cosa s'havia esmunyit dins la cambra i passejava entre les ombres nocturnes. Es bellugava sigil·losament, ocultant-se a la seva mirada, i ella, encara capficada, no veia més enllà dels seus laments. I entre sanglot i sanglot, alguna cosa li va tocar el cap. Un sobresalt de por li va paraitzar el cos, però no prou per no permetre-li aixecar el cap i descobrir davant seu la silueta d'alguna cosa oculta sota el vel de la nit. Espantada, va aconseguir articular amb veu tremolosa:

-Qui hi ha?